పదార్థము నుండి పరమాత్మకు
మన రహదారి

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూలై 2010

పదార్థము నుండి పరమాత్మకు మన రహదారి

విషయసూచిక

అట్ట మీది పుష్పం ఆధ్యాత్మిక సంకేతం:

అహం నుంచి దైవానికి జీవితలక్ష్య పరివర్తన

(Conversion of the Aim of life from the Ego to the Divine)

మన నిరంతర ఆలోచనాసరళి ఎలా ఉండాలి?

మనస్సు, బుద్ధి, మన మనుగడకి ప్రధానమైన కీలకశక్తులు కావు. ఎందుకంటే అవి అర్థసత్యాలను, అనిశ్చితాలను మాత్రమే గుర్తించి అసంతృప్త వలయంలో చుట్టు తిరుగుడు తిరుగుతుంటాయి. కాని మనస్సులో, జీవితంలో, బౌద్ధిక, రసాత్మక, నైతిక, క్రియాత్మక, భావోద్వేగ, భౌతిక, ప్రాణిక, సత్వ చలితచాలనాలలో అంత రంగ జ్ఞానంతో, తాదాత్మ్యతాభావంతో దర్శించే శక్తి ఒకటి నిక్షిప్తమై ఉంటుంది. అది వాటి పరివ్యాప్తికై సత్యాన్ని, నిశ్చితత్వాన్ని, స్థిరత్వాన్ని సంతరించిపెడు తుంది. ఆ శక్తిని, కొంతవరకూ మనం, విజ్ఞానశాస్త్రం వెనుక, పరోక్షంగా దర్శించ డానికి అస్పష్టంగా ఆరంభిస్తున్నాం. కాని యీ శక్తి స్వేచ్ఛగా తన కొరకుగా పనిచేయక, మనోజీవితాల కొరకే పరిమితమై పనిచేస్తే, మనం మనలోని యీ సహజాత అంతరంగ అతిమానుషశక్తి (డేమన్ శక్తి) యొక్క ప్రయోజనాన్ని పొంద లేము. మనిషి తన మేధోశక్తి గురించి ఎంతో గర్వపడతాడు. అయితే తాను పొందిన మేధోశక్తి అసమగ్రమని ధైర్యంగా ప్రకటించగలిగినపుడు మాత్రమే అతని లో నిక్షిప్తమై వున్న దివ్యతేజం స్వేచ్ఛగా విముక్తమై ప్రసరించగలుగుతుంది. అప్పుడే అతనికి నిరంతరం పరివ్యాప్తమయే మానసిక ధ్యాస అయి, నిమగ్నమై ఉంటాడు. ఆధ్యాత్మిక దివ్యమానవత్వపు బాట తెరువబడుతుంది. అదే అతని నిరంతర ఆలోచనాసరళి అవుతుంది. అంతట అతని వేదాంత తత్వజ్ఞానము, కళ లు, విజ్ఞానశాస్త్రము, నీతిపథము, సామాజిక మనుగడ, అతని మనోజీవన వల యంలోని సాధనలుగాక, వాటి వెనుక నున్న దివ్యసత్యం కొరకు, ఆ దివ్యసత్యశక్తిని మానవ మనుగడ లోనికి తేవడానికి, దోహదమవుతుంది. అప్పుడే మనము సత్య శాసనాన్ని కనుగొని, సత్యమై, తృప్తికరమైన దివ్యస్వభావంతో మనుగడ సాగిం చుటకు అవసరమైన సరైన బాటలో నడువగలుగుతాము.

మూలము: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: బి. నరసింహయ్య

జీవనశక్తి, ప్రాణికసత్వము నుంచి అంతరంగ కేంద్ర అస్తిత్వమునకు మారాలి

మన జీవన ప్రధానశక్తి పరివర్తన చెందాలి. ఉన్నత చైతన్యశక్తిగా మార్పుచెందాలి. ఇందులోనే ఉంది మానవ రూపాంతరీకరణ రహస్యం. ఇది ఒక ఊపు నిస్తుంది. ప్రాణికజంతు బుద్ధి నుంచి ఆలోచనాత్మక బుద్ధి కిది ఒక ఆరోహణ. ఇది కూడా జంతుబుద్ధి నుంచి ఆలోచనాత్మక బుద్ధికి ఆరోహణ — మానవమేధకి అపరిపూర్ణ మే. అయినా ఇది మరి ఊర్ధ్వగమనమే. ఈ యెదుగుదల ఆరోహణ — కంటె కూడా, మరింత ఉన్నత చైతన్యభూమికకి ఆరోహణ అత్యంత ప్రాముఖ్యమైనది. జీవితంలో అంతర్గర్భిత ప్రముఖ ఇచ్ఛాశక్తి ప్రాణికశక్తిగా మాత్రమే ఉండకూడదు. అది ఆధ్యాత్మికశక్తి కావాలి. దీని తాలూకు క్షణికదర్శనాలు, సూచనలు, మసక మస కగా మాత్రమే మనకిపుడుంటాయి. అయితే ఇది (ఆధ్యాత్మిక ఇచ్ఛాశక్తి) అతి కష్టంగా, అస్పష్టంగా, నీరసంగా మారురూపంలో మానసికభావనగా మన దరిచేరి ఉంటుంది. అయితే దాని స్వస్వభావంలో అది అతిమానసం. ఎలాగైనా మనం కనుగొలవలసినది దానియొక్క అతిమానసశక్తిని, అతిమానససత్యాన్ని. మన జీవన మునకు ప్రధానశక్తి ఇంకెంత మాత్రమూ ప్రాకృతిక నిమ్నప్రాణిక ప్రేరణ కాకూడ దు. ఇది, ఇదివరకే మనలో సాధింపబడి ఉన్న శక్తి. ఇది ఎంతసేపూ అహం కేంద్రంగా చుట్టూ గుడిగుడి గుండ్రంగా పరిభ్రమించేది. కాకపోతే, మనం అప్పుడప్పుడు వింటూన్నది, మాట్లాడుతున్నది అయిన ఆధ్యాత్మికశక్తి యొక్క లోలోపలి నిగూఢ సత్యము, మనకు ఇంతవరకు ఇంకా దక్కనే లేదు. అదింకా, మన లోలోతులలో విశ్రాంతి తీసుకుంటూనే ఉన్నది. మనం, మన అహంకార పరిధిని దాటిన ఔన్నత్య స్థాయిలో, సర్వులతోనూ సమైక్యం కాబడే విశ్వజనీన వ్యక్తిత్వమును బహిర్గతం కావించుకోవటం కోసం వేచి ఉన్నది. మానవస్వభావం అన్వేషించి కనుగొనవలసి నది — మనలోని ఉపకరణాత్మక వాస్తవము అయిన ప్రాణిక సత్వమును కాక, మన లోపలి కేంద్ర అస్తిత్వముగా ఉన్న జీవాత్మను. మన ఇచ్ఛాశక్తిని ఆ ఉన్నతస్థితికి ఉద్ధరించి, దానినే మన జీవనశక్తిగా బదలాయింపు కావించుకొనటం — ఇంతవ రకు మనం ఏం చేశామంటే, ప్రాణిక ఇచ్ఛాశక్తిని మానసికస్థాయికి బదలాయిం చాం. ఇంతవరకు జరిగినది పాక్షిక విజయంతో కూడిన కృషి — ఈ మానసికస్థాయికి

బదలాయింపు. మానవుడు మనోభావనాబలంతో మనుగడ సాగించడానికి మాత్రమే ఇంతవరకు కృషి జరిగింది. అంతే. ఈ మానసికభావనా బలంతో జీవించే జీవనం మధ్యంతర జీవనమే అవుతుంది. ఉపకరణాత్మకము మాత్రమే. But the mental idea in us is always intermediary and instrumental. ఇంత మాత్రంతోనే జీవనం సంతృప్తిపడి ఉండదు. కొంతకాలమే ఆ వేర్పాటు ధోరణితో కూడి సంతృప్తిపడి ఉంటుంది. అలాగే ఎల్లప్పుడు మనుగడ కొనసాగించ లేదు. అంతమాత్రంతోనే సంతృప్తిపడి ఉండనేరదు కూడా. అంతకు మించిన ఆధారక్షేత్రమును నమ్మి అందుకు నిరీక్షిస్తుంది. రెండే రెండు ప్రత్యామ్నాయాలు -- ప్రాణిక, శారీరక జీవనంతో కిందా, మీదా పడుతూండటం — లేదా — తనకు తానుగా, సమున్నతంగాను, లోతుగాను జీవాత్మదిశగా సముద్ధరించుకోవటం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

భావానువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

అహం నుంచి పరమాత్మకు మన రహదారి

దివ్య అస్తిత్వమ్ము, ఆధ్యాత్మిక దివ్యసత్యము, అంతర్లీనంగా, పైకి అచేతనంగా కనపించే భౌతికపదార్థంలో ముకుళితమై ఉన్నది. ఇదే పరిణామక్రమానికి ప్రారంభం, తొలిమెట్టు. ఆ దివ్యవాస్తవమే తన సహజప్రవృత్తిలో, శాశ్వత సత్ , చిత్ , ఆనంద స్థితి. ఈ సత్ చిత్ ఆనంద అస్తిత్వ ఆవిష్కరణయే పరిణామము కావాలి. కావలసినది అదే. తొలుత అది అంతస్తత్వంలో ఒక్క మారుగా పరిపూర్ణంగా ఆవిష్కారం కాదు. అలా కాక, వివిధ పరిణామరూపాలుగా, మారువేషాలలో దాగి ఉంటూ, వ్యక్తమవుతూ ఉంటుంది. అదే 'అసత్'. ఆ అసత్ లో నుంచి ఆవిష్కరించబడిన తొలి పరిణామరూపం, 'పదార్థం' – Matter the substance of Matter – పదార్థమూలక ద్రవ్యం. అచేతన దివ్యశక్తిగా ఇది సృష్టించబడినది. భౌతికపదార్థంలో దివ్యచేతన దృగ్గోచరం కాదు. అంతర్లయనమై (involved) ఉంటుంది. తొలుత అది, ప్రాణికస్పందనలతో సచేతనమై కూడా, అవచేతనస్థితిలో (subconsciennt), వ్యక్తమవుతుంది. అదే అపుడు అపరిపక్వంగా ప్రకటితం కాబడిన పలు సచేతన, జీవరూపాలుగా వ్యక్తం అవుతుంది. తమను తాము తెలుసుకోవాలనే పెనుగులాట

వాటికి. ఆ పెనుగులాట దేనికోసమంటే మరింత సమగ్ర వ్యక్తీకరణకు. ఈ భౌతికపదార్థ రూపాలు, క్రమానుగతంగా తమకు తాము రూపొందించుకుంటూ, వ్యక్తమవుతాయి. ఈ ప్రక్రియలో, శక్తిమంతం కావించే దివ్యచేతన (the emerging consciousness, మనిషిలో మరింత ప్రస్ఫుటమై స్వీయచేతన కలిగి, విషయాలను యెరుకపర్చుకుంటూ మనసుగా (as mind) ప్రత్యక్షమైంది. ఇది కూడా ఇంకా అపరిపూర్ణమైనది; పరిమితమైనది. తనదైన సమగ్రశక్తి కాదు ఇది. కాకపోతే, ఇది, ఒక తొలి భావాత్మకమైన అంతర్నిహితశక్తి. సమగ్ర వ్యక్తీకరణకు ఇది ఒక నిరూపణ, తార్కాణం. పరిపూర్ణ సమగ్ర వ్యక్తీకరణయే పరిణామాత్మకు దివ్యప్రకృతికి లక్ష్యం.

తనను తాను ఈ మహావిశ్వంలో సుస్థిరపర్చుకునేందుకు మానవుడు ఉన్నాడు. అదే ఆతని తొలి వ్యాపకం. అంతే కాదు — పరిణామం చెందుతూ తనను తాను అధిగమించాలి కూడా. తన అపరిపూర్ణ అస్తిత్వం నుంచి, పరిపూర్ణ అస్తిత్వం లోనికి విస్తృతపర్చుకోవాలి. తన అపరిపూర్ణచేతనను పరిపూర్ణచేతనగా విస్తరించుకోవాలి. పరిసరాలపై ఆధిపత్యం సాధించాలి. తన వ్యక్తిత్వాన్ని అవగతం చేసుకోవాలి. దానిని విశ్వాత్మగా విశాలపర్చాలి. ఇంకా వైశ్వానిక, ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వ ఆనందాన్ని సాధించాలి. తన అజ్ఞాన, అంధకార, అస్పష్ట, తప్పుడు మనస్తత్వాన్ని సరిదిద్దుకోవాలి. రూపాంతరీకరించుకోవాలి. విశాలమైన, స్వేచ్ఛాయుత, విజ్ఞాన తేజోవిలసనము, ఇచ్ఛాశక్తి, సౌకుమార్యము, క్రియాశీలత, సత్ శీలము — వీటిని తనకు పరమలక్ష్యాలు కావించుకోవాలి. ఇదీ మానవస్వభావానికి నిర్దేశించినది. తన వివేకముపై సృజనాత్మక దివ్యశక్తి విధించినది ఇదే. దీని యొక్క ఆవశ్యకతను తన యొక్క మానసిక, ప్రాణిక మూలపదార్థంపై ఒక అవసరంగా, ఒక ఆదర్శంగా, సృజనాత్మక దివ్యశక్తి చేత నాటబడినది.

అయితే మనిషికి తన జీవనయానంలో ఈ ఆధ్యాత్మిక సత్యం, తన సత్వము యొక్క నిజ ఆదర్శం అంత తొందరగా ప్రస్ఫుటమయ్యే అవకాశముండదు. ఎందుకంటే దివ్యప్రకృతి యొక్క పరిణామక్రమ ప్రస్థానంలో ముందుగా మనిషికి ఈ సంసిద్ధత కోసం కొంత వ్యవహారం సాగించాల్సింది ఉంది. అదేమిటంటే — తన స్వీయ వ్యక్తిత్వాన్ని సుసంపన్నం కావించుకోవాలి. సుస్థిరపర్చుకోవాలి. స్పష్టపర్చుకోవాలి. శక్తివంతం కావించుకుని, పరిపూర్ణంగా, దృఢంగా తన వశంలో ఉండేలా చేసుకోవాలి. అందుకు తగినట్లుగానే ముందు ముఖ్యంగా తను 'అహం'

వ్యాపకంలో, అహాన్నే పట్టించుకుంటూ ఉంటాడు. ఇది తనకు అహంకారిక పరిణామ దశ. ఈ దశలో, ప్రపంచము ప్రజలు అంత పట్టించుకోవలసినవాడుగా తనకు అనిపించదు. వాళ్లు తనకు అంత ప్రధానం కారు. వాళ్లు, పరిస్థితులు, సంఘటనలు తనను తాను సుస్థిరపర్చుకునే సాధనాలుగా మాత్రమే ఉపయోగపడతారు. అంతవరకే వాళ్ల ప్రాముఖ్యత. ఈ దశలో భగవంతుడు కూడా అంత ప్రధానం కాదు. ఎంతసేపూ, తన 'స్వ' యే తనకు ప్రధానం. కాబట్టే, మతం యొక్క క్రమవికాసంలో, నిమ్నస్థాయిలో, ముందు, దేముడు, మనిషి కోసం, మనిషి అవసరాలు తీర్చేవాడుగా రూపొందింపబడినాడు. ఈ దేవతలందరూ మనిషి కోసం వ్యక్తీకరింపబడినవాళ్లు. మనిషికి కోర్కెలు, అవసరాలు, కామనలు తీర్చేందుకు సహాయకులుగా దేవతలు తీర్చిదిద్దబడినారు. ఈ పాపాలు, హింసలు, క్రూరత్వాలు, మొరటుతనాలు — అన్నీ వాటి వాటి స్థానాలలో ప్రకృతి యొక్క పొరపాట్లుగానో, చెడుగానో పరిగణించకూడదు. ఇదంతా ప్రాథమికంగా మనిషి యొక్క అహంకార తొలి క్రమావిర్భావం. మనిషి తనలోని క్రియాకలాపంలో తన వ్యక్తిత్వాన్ని తాను తెలుసుకోవటానికి, అధోచేతన నుండి పరిపూర్ణంగా విడవడి ఉండటానికీ ఈ తతంగం అవసరం. ఇందులో వ్యక్తి ప్రాపంచిక, సామూహిక చైతన్యానికి దాసుడై ఉంటాడు. ప్రకృతి యొక్క యాంత్రిక ప్రయోజనాలకు, చలితచాలనాలకు పూర్తిగా నిబద్ధుడై ఉంటాడు. వ్యక్తిగా మనిషి తన వ్యక్తిత్వాన్ని సుస్థిరం చేసుకోవాలి. ప్రకృతికి అతీతంగా వ్యక్తీకరించుకోవాలి. తనకు తానుగా శక్తియుతుడు కావాలి. తన శక్తియుక్తులను, ఆనందాన్ని వికసింపచేసుకోవాలి. వాటిని మరింత సాధికారికంగా శక్తివంతం కావించుకుని, ప్రపంచాన్ని ప్రకృతిని వశపర్చుకునేటందుకు వాటిని మళ్లించాలి. ఈ ప్రాథమిక అవసరమును సాధించటానికే విచక్షణాజ్ఞానంతో కూడిన 'అహం' తనకు స్వంతం కాబడింది. తన ప్రత్యేకతను, వ్యక్తిత్వాన్ని, ప్రత్యేకమైన స్వీయసామర్థ్యాన్ని అభివృద్ధిపర్చుకోవాలి. అంతవరకు తన శక్తులను ఉన్నత దైవీప్రయోజనాల కోసం విజయవంతంగా మరలించే సామర్థ్యంకలవాడు అవడు. తను సంతరించుకోవలసిన తనదైన ప్రత్యేక సామర్థ్యము ఇదే. అభివృద్ధిపర్చుకోవలసినదీ ఇదే. దివ్యజ్ఞాన పరిపూర్ణత సాధించటానికి ముందు తన అజ్ఞానాన్ని తనకు తానే విశదపర్చుకుని ధృవపర్చుకోవాలి.

ఇందుకే ప్రకృతి అహాన్ని కల్పించింది. మూకుమ్మడి అచేతన, అధోచేతనలతో

తాను విడివడి, స్వేచ్ఛాయుత సజీవ మనో, ప్రాణిక, ఆత్మశక్తిగా ఉంటూ తన చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచంతో సమన్వయం కావించుకుంటూ, మరి అందులో మునిగిపోయి, అదృశ్యమవకుండా ఉండటానికి, తాను అనామకంగా, అప్రయోజకత్వంగా ఉండకుండా ఉండటానికి దివ్యప్రకృతి అహాన్ని కల్పించింది. నిజానికి వ్యక్తి వైశ్వానిక సత్వములో భాగము. అయినా అంతకు మించినవాడు కూడా. అతీత దివ్యత్వం నుంచి దిగివచ్చిన జీవాత్మ. దీనిని వెన్వెంటనే యెరుకపర్చుకుని అభివ్యక్తీకరించలేడు. జీవాత్మగా ఆత్మజ్ఞానాన్ని పొందే ముందు తాను తొలుత మానసిక, ప్రాణిక అహం అని తెలుసుకోవాలి.

అయినప్పటికీ వ్యక్తి, తన యొక్క అహంకారయుత వ్యక్తిత్వాన్ని తెలుసుకోవటం, తానను తాను తెలుసుకోవటం కాదు (ఆత్మజ్ఞానమవదు). నిజమైన ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తిత్వం అంటే మానసిక అహం కాదు. ప్రాణిక అహం కాదు. శారీరక అహం కాదు. అది ముందుగా (the egoistic) అహంకారయుత ఇచ్ఛాశక్తితో కూడిన చాలనం. స్వార్థపూరితమైన కార్యసాధనకు సంబంధితమైనది. ఆ తర్వాత మాత్రమే, చోటుచేసుకునేది, జ్ఞాన వ్యావహారికాలు. కాబట్టి మనిషి తన అహంకారయుత అస్పష్ట సత్వరూపమునకు పరోక్షంగా ఉన్నదానిని దర్శించే సమయం ఏదో ఒకప్పుడు తనకు తప్పక కలుగుతుంది. అపుడు తనను తాను తెలుసుకోక తప్పదు. (ఆత్మజ్ఞానం) తనలోని నిజమానవుని తెలుసుకునే ప్రయత్నం చేయక తప్పదు. అలా కాకపోతే ప్రకృతి తాలుకు ప్రాథమిక విజ్ఞానంతోనే (పదార్థ విజ్ఞానం) సరిపెట్టుకుని సంతృప్తిపడాలి. లోతైన ఉత్కృష్ట ప్రబోధాలను అందుకోలేడు. ఎంతటి సామర్థ్యం, ఆచరణ యోగ్యమైన విజ్ఞానం, నైపుణ్యం కలిగివున్నవాడైనా, పశువుకి కాస్తంత మాత్రమే పైన ఉంటాడు. ముందు తన మానసిక విజ్ఞానం వైపు దృష్టి సారించాలి. సహజ స్వాభావిక మూలకాలైన — అహం, బుద్ధి, దాని ఉపకరణాలు, ప్రాణికము, శరీరము — వీటిని వర్గీకరించుకోవాలి. ఆ తర్వాతే తన సర్వ అస్తిత్వానికి, ఈ మూలకాలకు (మనో, ప్రాణ, శరీరాలు) మించి ఉన్న పరిజ్ఞానమును తాను తెలుసుకోవలసిన అవసరము తనకు ఉన్నదని కనుగొంటాడు. అది కేవలం తన అహంకారాన్ని సుస్థిరపరుచుకుని సంతృప్తిపడటం మాత్రమే కాదని గమనిస్తాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

భావానువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

వస్తువుల బాహ్యారూపం వెనుక దాగిన అసలు సత్యం

సాధారణంగా, మన గురించి మనం అనుకొనే 'నేను' అనేదే ప్రపంచంలో మన శరీరాన్ని, మనసుని, నైతిక స్వభావాన్ని శాసించేదని అనుకుంటాము. అది దాని స్వయంప్రతిపత్తితో, పనులను యెన్నుకోవడంలో పూర్తి స్వేచ్ఛని కలిగివుంటుం దని, తను చేసే పనులకు తానే బాధ్యత వహించే స్వాతంత్ర్యం కలిగి వుంటుందని కూడా భావిస్తాము. సాధారణ బుద్ధికి లోతైన ఆలోచనగాని, లోతుగా చూడగల దృష్టిగాని వుండవు. స్వంత శారీరక వ్యవస్థని, ఆ సంవిధాన శక్తిని అవగాహన చేసుకోవడం అంత సులభం కాదు. ఆధ్యాత్మిక దృక్పథం, అనుభవంలేనివాళ్లు యెంత ఆలోచనాపరులు, సూక్ష్మబుద్ధిగల వాళ్లయినా వాళ్లకి కూడా యిది తెలుసుకోవడం యెంతో కష్టం. స్పష్టంగా కనిపించే 'నేను' తన సామ్రాజ్యం కంటె శక్తివంతమైన, లోతైన సత్యమేదో వుండగలదనే విషయం వూహించడం యెలా? కాని ఆత్మజ్ఞానం దిశగా మొట్టమొదట వేసే అడుగు యీ అద్భుతం యొక్క స్వచ్ఛమైన సత్యం వైపు పడాలి. పైకి కనిపించే వస్తుసత్యం వెనుకగల మూలసత్యం తెలుసుకోడానికి, దాని వలన వాస్తవం తేటతెల్లం కావడానికి జరగవలసినదదే. అప్పుడే ముసుగు కప్పుకున్న నిజమైన చైతన్యవంతమైన సత్యం యేదైతే వుందో దాని ముసుగు తొలగి అసలు రూపం బయటపడుతుంది.

అహం వెనుక దాని సత్యం: 'అహం' లేక 'నేను' శాశ్వత సత్యం కాదు. అందులో సత్యభాగం మన కవసరమైనదాని కంటే కూడా చాల తక్కువ, అది కేవలం ప్రకృతి నిర్మాణం మాత్రమే. మనసు తన విచక్షణతో యేర్పరుచుకున్న మానసిక రూపం. మన జీవితభాగాలలో స్పందన అనుభూతుల వలన యేర్పడిన ప్రాణిక రూపం. భౌతిక చైతన్యం స్వీకరించిన పదార్థ కేంద్రీకరణ, మరియు పదార్థ ప్రక్రియల యొక్క భౌతికరూపం. మన అందరి అంతరంగ స్వరూపాలు 'అహం' కాదు. దివ్యచైతన్యం, లేక ఆత్మ లేక దివ్యభావన. మనమంతా బాహ్యంగా పై పైనే వుంటాం, పని చేస్తాం కాని అదే మన అహం కాదు. స్వభావం మాత్రమే.

కర్మల వెనుకగల సత్యం; ఒక కార్యనిర్వాహక విశ్వశక్తి మనల్ని తీర్చిదిద్ది మన స్వభావం, అలాగే తీర్చిదిద్దబడిన పరిసరాలు, సహజ మానసిక స్వభావం ఉంటాయి. విశ్వశక్తి యొక్క ప్రత్యేక విశిష్ట సూత్రీకరణ ద్వారా మన పనులు, ఫలితాలు

ఆదేశింపబడినవిగా వుంటాయి. నిజానికి మనం ఆలోచించం, అనుకోము, ఆచరించం. కాని అప్రయత్నంగానే ఆలోచన కలుగుతుంది. మనలో అలాగే సంకల్పం, స్పందనక్రియ పనిచేస్తాయి. మన అహం భావం యీ మొత్తం సహజ కార్యకలాపలన్నింటినీ తన చుట్టూ పోగుచేసుకొని అదంతా తను చేస్తున్నట్లు తనకి ఆపాదించుకుంటుంది. కాని యిదంతా విశ్వశక్తి, దివ్యప్రకృతి చేసినది. అదే ఆలోచన పుట్టిస్తుంది. సంకల్పాన్ని కలిగిస్తుంది. స్పందనని కలిగిస్తుంది. మన శరీరం, బుద్ధి మరియు అహం క్రియాశీలత గల శక్తి తరంగాలు — యివి పాలించవు. ప్రకృతి విశ్వశక్తిచే పాలించబడతాయి. మార్గదర్శకత్వాన్ని పొందుతాయి. సత్యసాధనలో సాధకుడి ప్రగతి, ఆత్మజ్ఞానం ఒక విషయం వద్దకి తప్పకుండా రావాలి. ఎక్కడి కంటే ఆత్మ తన అంతర్దృష్టి నేత్రాలను తెరచి యీ అహం వెనుకగల సత్యం మరియు యీ క్రియాకలాపాల వెనుకగల సత్యం గుర్తించాలి. అప్పుడే సాధకుడు మానసిక, ప్రాణిక, భౌతికపరమైన 'నేను' అనేదే యీ పనులలో శాసిస్తూ పనిచేస్తున్నదనే భావన విడిచిపెడతాడు. దివ్యప్రకృతిని గుర్తిస్తాడు. విశ్వశక్తి స్వభావం తన విధివిధానాల ననుసరిస్తున్నదని అది మాత్రమే తనలోను, అన్ని జీవులలోను, వస్తువులలోను పనిచేసేది అని తెలుసుకుంటాడు.

ప్రకృతి — పురుషుల వెనుకగల సత్యం: ప్రకృతి రీతులను ఏది సిద్ధపరుస్తున్నది? లేదా శక్తి చలితచాలనాలను శాసించి, నిర్వహిస్తున్నదేది? ఒక దివ్య చైతన్యం లేదా దివ్యాత్మ పరోక్షంగా వున్నది. దాని వెనుకగల పరమాత్మ జ్ఞాని, సాక్షి, ఆనందించేవాడు, పైకి తెచ్చేవాడు, ప్రకృతి పనులను అనుమతించే మూలపురుషుడు. ఈ చైతన్యమే దివ్యాత్మ లేదా పరమపురుష. ప్రకృతి మన కార్యక్రమాలకు రూపకల్పన చేస్తుంది. ఆమెలో వున్న పరమ పురుష లేదా ఆమె వెనుక సాక్షిగా వున్నావాడు దానిని ఆమోదించి, భరించి పైకి తెస్తాడు. ప్రకృతి మన బుద్ధిలో ఆలోచన సృష్టిస్తుంది. ఆమెలో లేదా ఆమె వెనుకగల పురుషుడు ఆ ఆలోచనను దాని వెనుకగల సత్యాన్ని గ్రహిస్తాడు. మన చర్యల ఫలితాన్ని ప్రకృతి నిర్ణయిస్తుంది. దాని పర్యవసానంగా వచ్చే ఆనందాన్నిగాని, బాధనిగాని పురుషుడు అనుభవిస్తాడు. ప్రకృతి, శరీరాన్ని, మనసు నిర్మించి వాటి మీద పనిచేస్తుంది. వాటిని అభివృద్ధిని చేస్తుంది. పురుషుడు ఆ నిర్మాణాన్ని, వికాసాన్ని ఉన్నతికి తెచ్చి ఆమె కార్యక్రమంలో ప్రతి దశని అనుమతిస్తాడు. మనుషులలో, వస్తువులలో పనిచేసే సంకల్పశక్తిని ప్రకృతి

అనుసంధానం చేస్తుంది. పురుషుడు తన అంతర్దృష్టితో యేది జరగాలో నిర్ణయించి ఆ పనికి తగిన సంకల్పశక్తిని చేకూరుస్తాడు. ఈ పురుషుడు బాహ్యతలంలో వుండే 'అహం' కాదు. అహం వెనుక వుండే వొక నిశ్శబ్ద అంతరాత్మ. ఒక శక్తి మూలం. జ్ఞానానికి మూలపురుషుడు. జ్ఞానగ్రహీత. మన మానసికమైన 'నేను' అనేది యీ అసలు 'నేను' యొక్క తప్పుడు ప్రతిరూపం. అలాగే మన మనుకునే శక్తి అసలు శక్తికి, మన మనసనుకునే జ్ఞానం, నిజమైన జ్ఞానానికి తప్పుడు ప్రతిబింబాలు. ప్రకృతి కార్యకలాపాలన్నింటికి బాసటగా, గ్రహీతగా, కారణంగా వున్నది యీ పరమ పురుషే. అయితే అతడెప్పుడూ ప్రత్యక్షకర్తగా వుండడు. ప్రత్యక్షంగా వుండేది యెప్పుడూ ప్రకృతిశక్తి, శక్తి, దివ్యచైతన్యతీక్షణత, దివ్యాత్మశక్తి. ఇవి ప్రకృతి వెనుక వుండి నడిపిస్తూ వుంటాయి. ప్రకృతి — పురుషులు రెండూ విశ్వమాతకి అంతర, బాహ్యముఖాలు. విశ్వంలో జరిగేవన్నీ పరిగణనలోకి తీసుకోబడతాయి. విశ్వమాతే ప్రకృతిశక్తి. ఆమే అన్నిటికీ కర్తృత్వం వహిస్తుంది.

జీవాత్మ వెనుకగల సత్యం: ప్రకృతి-పురుషులు, దివ్యచైతన్యశక్తి మరియు ఆత్మకి అండగా వున్న ప్రకృతి. ప్రకృతి-పురుషులు వేర్వేరుగా వున్నా వొక్కటిగా అవిభాజ్యంగానా వుంటారు. వారు వొక్కటిగా వున్న సార్వత్రిక, సర్వోన్నతశక్తి. కాని వ్యక్తిలో కూడా యేదో వున్నది. అది మానసికమైన అహం కాదు. ఈ మహోన్నత సత్యంతో వున్న సారంలో అజ్ఞాతమైనదేదో అది వొకటి. అది దివ్యపురుషుడిలో భాగం లేదా దాని స్వచ్ఛ నిర్మల ప్రతిబింబం. అది ఆత్మ, వ్యక్తి లేదా శరీరధారి యైన జీవి. అది వ్యక్తి ఆత్మ లేదా జీవాత్మ. శక్తి పరిమితశక్తితో పరిమిత జ్ఞానంతో తానుగా కనిపిస్తుంది. ఆ విధంగా వ్యక్తి నాటకాన్ని సమర్థిస్తూ సర్వోన్నత, సార్వత్రిక ప్రకృతికి బాసటగా వుంటుంది. అత్యంత ప్రగాఢ సత్యంలో అనంతమైన ఏకత్వమే అనంతమైన భిన్నత్వం. మనం కేవలం ప్రతిబింబం లేదా దానిలో భాగం మాత్రమే కాదు. మనం అదే (తత్). అదే ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తిత్వం. మన అహానికి భిన్నమైనది. సార్వత్రిక, సర్వాతిశాయిత్వం విడిచిపెట్టనిది. కాని ప్రస్తుతం మనలోగల ఆత్మలేదా తాను, విశిష్ట లక్షణంపై ఆసక్తి కలిగినది. ప్రకృతిలో అహం అనే భావనతో తనను తాను తికమక పెట్టుకునేవి. ఈ అజ్ఞానం నించి తప్పనిసరిగా బయటపడాలి. తనని తాను అత్యున్నత శక్తిగా, విశ్వాత్మయొక్క ప్రతిబింబంగా లేదా అందులో భాగంగా తెలుసుకోవాలి. విశ్వకర్మలో తన చైతన్యానికి మూలకేంద్రమవాలి.

కర్మాధిపతి వెనుకగల సత్యం: ఈ దివ్య జీవనపురుషుడు కూడా కర్మల కర్త కాడు. అహం లేదా ఆధారచైతన్యం యొక్క సాక్షి లేదా జ్ఞాని కంటె యెక్కువ కాడు. మళ్లీ మరియు నిరంతరం అదే సర్వాతిశాయి సార్వత్రిక విశ్వశక్తి తాను మాత్రమే సృష్టి కంతటికీ కర్త. కాని ఆమె వెనుక మహోన్నతమైన ఆమె ద్వారా అభివ్యక్తమయిన ప్రకృతి పురుషులనే ద్వంద్వశక్తి అదే యీ సర్వేశ్వరశక్తి వున్నది. ఆ మహోన్నతశక్తే చిచ్ఛక్తిగా మారి ఆమె ద్వారా విశ్వంలో సంపూర్ణ మూలపురుషుడు లేదా కర్మల కధిపతి అవుతున్నాడు.

ఈశ్వర శక్తి: ఈశ్వర-శక్తి, పురుష-ప్రకృతి వొకటి కాదు. పురుష మరియు ప్రకృతి వేర్వేరు శక్తులు. కాని ఈశ్వర-శక్తి పరస్పరం వొక దానిలో వొకటిగా కలిసి వున్నవి. (అర్థనారీశ్వరతత్వం). ఈశ్వరే, పురుషగా తనలో ప్రకృతిని చేర్చుకుని తనలోగల శక్తి ఆధిక్యతలో పరిపాలిస్తుంది. శక్తే ప్రకృతి అయి పురుష వలన ఆత్మస్థైర్యాన్ని పొంది ఈశ్వరసంకల్పాన్ననుసరించి పనిచేస్తుంది. ఈశ్వర సంకల్పమే శక్తి సంకల్పం. ఈశ్వర రూపం నిరంతరం ఆమె తనతో, తన ప్రతి కదలికలో తన వెంటే తీసుకుపోతుంది. తన సాధనామార్గంలో పురుష-ప్రకృతి గుర్తింపు సాధకుడికి మొట్టమొదటి అవసరం, ప్రయోజనం. విచక్షణాత్మకి, శక్తికిగల విభజన అదే — జీవి ఆచరణ, వ్యక్తి యొక్క నిర్మాణవ్యవస్థ కోసం. అదే మన అజ్ఞానానికి, అసమగ్రతకి బలమైన కారణం. ఇది గ్రహించినట్టయితే ప్రాణి తనని తాను ప్రకృతి యొక్క యాంత్రికకర్మల నుండి విడిపించుకొని స్వేచ్ఛ సాధించగలడు. అప్పుడే ప్రకృతి మొట్టమొదటి ఆధ్యాత్మిక విజయాన్ని సాధించినట్టు. ఈశ్వర-శక్తి, పురుష-ప్రకృతి సంబంధానికి అండగా వాని వెనుక నిలబడతాయి. జీవి యొక్క అజ్ఞాన కార్యకలాపాలన్నీ సృష్టివికాస ప్రయోజనంగా మారతాయి. ఈశ్వర-శక్తి గుర్తింపు, జీవిని వొక అత్యున్నత చైతన్యంలో భాగంగా తీసుకురాగలదు. ఆధ్యాత్మిక దివ్య కార్యాచరణతో జీవి ప్రకృతిలో సంపూర్ణ ఏకత్వం, సామరస్యం సాధించగలదు.

బాహ్యవ్యక్తిత్వము వెనుక గల సత్యము: ఇదే కర్మల వెనుక సత్యమైతే మొదట సాధకుడు అహం యొక్క వివిధ రూపాలు, కార్యాచరణ నించి విముక్తుడు కావాలి. 'నేను' అనే భావం నించి, ఆ భావంతో పనిచేయడం నించి విడుదల పొందాలి. ప్రతి సంఘటన తనలోగల దివ్యచైతన్యం, లేదా ఉపచేతన, లేదా అతిమానస చైతన్యం యొక్క, తనంతట తానే జరిగేటట్టు చేసే శక్తివలన తన ఆధ్యాత్మిక,

మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక ప్రకృతి ద్వారా జరుగుతున్నదని తెలుసుకోవాలి. వ్యక్తి బాహ్యతలంలో వొక వ్యక్తిత్వం వుంది. దాని ప్రభావం వలన యెన్నుకోవడం, యిష్టపడడం, అర్పించడం, తీవ్రంగా పెనుగులాడడం లాంటి చర్యలతో ప్రకృతికి మేలు చేయడానికి లేదా ప్రకృతిపై విజయం సాధించడానికి ప్రయత్నిస్తూ వుంటాడు. కాని యీ వ్యక్తిత్వం తనకు తానే యేర్పడిన ప్రకృతి నిర్మాణం. అందుచేతనే అది ప్రకృతి ఆధిపత్యానికి లోబడి నడుపబడుతూ, నిర్దేశించబడుతూ ప్రకృతి అధీనంలో వుంటుందే తప్ప స్వేచ్ఛగా పనిచేయలేదు. తనలో వుండే ఆత్మ యొక్క రూపం లేదా తీరు. అది వ్యక్తి యొక్క స్వంత ఆత్మ అనే కంటే ప్రకృతి ఆత్మ అనాలి. అది సహజ వ్యక్తిత్వం. చంచల స్వభావం కలిగినది. కాని అది అతడి ఆధ్యాత్మికమైన, శాశ్వతమైన ఆత్మ కాదు. తాత్కాలికంగా యేర్పడిన వ్యక్తిత్వం. అంతేగాని స్థిరమైన శాశ్వతమైన వ్యక్తిత్వం కాదు.

మనిషి సుదూరంగా పయనించాలి: అనుభవంలో అనుభూతికి రావలసినది సృష్టిలో అన్ని కర్మలూ దివ్యమాతవే. మొత్తం అంతా దైవం వలననే జరుగుతున్నదే అని. అలా సాధకుడు సుదూరంగా ముందుకు పోవాలి. అలాంటివారే ఆ భావంలో వుండగలరు. వారు ప్రకృతిలో యే మార్పుని కోరరు. కాని దాని వెనుకగల సత్యం యొక్క అనుభవాన్ని మాత్రమే కోరుకుంటారు. నీ కర్మ యెప్పుడూ సార్వత్రిక ప్రకృతి ననుసరించే వుంటుంది. అందులో మళ్లీ నీ వ్యక్తిగత స్వభావాన్ని బట్టి కూడా వుంటుంది. ప్రకృతి అంతా వొక తీవ్రశక్తి. అది విశ్వకర్మ కోసం దివ్యమాతచే నిరోధింపబడుతూ వుంటుంది. కాని విషయాలు, అజ్ఞానం అహం యొక్క కర్మల అధీనంలో వుంటాయి. కాని మనం కోరుకునేదేమంటే యీ అజ్ఞానం, అహంల ద్వారానే దివ్యసత్యం ముసుగు తొలగించబడి స్వస్వరూపం వెల్లడి కావాలని.

సాధనా లక్ష్యం: ప్రతి వస్తువు కూడా విశ్వపరాశక్తియొక్క పరికరమన్నది సత్యం. అందుచేత సర్వం దివ్యమాతదే. కాని సాధనలక్ష్య మేమంటే చైతన్య రహితమైనందు వలన అసమగ్రంగా వుండడానికి బదులు సమగ్రమైన చైతన్యవంతమైన దివ్యస్పృహతో కూడిన పరికరంగా మారడం. మనిషి చైతన్యవంతమైన సమగ్ర పరికరంగా యెప్పుడు మారగలడంటే దివ్యమాత స్పృహలో ఆమె అత్యున్నత పర్యవేక్షణకి తన్ను తాను సమర్పించుకొని అందులో జీవించాలి. నిమ్న ప్రకృతికి

లోబడి బానిసలై అజ్ఞానపు వూబిలోకి యెప్పటికీ త్రోయబడకుండా వుండాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

అహంకార జీవితం దివ్యజీవనానికి నాంది

జీవన వికాస దశలలో అవసరమైన చైతన్య ప్రస్థానంలో పరిమిత అహం మధ్యంతరంగా కనిపించే తాత్కాలిక సంఘటన మాత్రమే. ఒక రకమైన పురోగమన మార్గంలో ఇది అవసరం. ప్రస్థాన మార్గం అనుసరించే సాధకుడు తనకు మించినదానిని, తాను ప్రాతినిధ్యం వహించిన తత్వాన్ని చేరుకోగలడు. పరిమితమైన, మసకబారిన అహం రూపంలో కాకుండా అతను ఆ అతీతస్థితికి, భగవంతుని కేంద్రబిందువుగా, విశ్వజనీన చైతన్యకేంద్రంగా ప్రాతినిధ్యం వహించగలడు. అన్ని వ్యక్తిగత నిర్ధారితాంశాలను తనలో విలీనం చేసుకొంటూ, ఉపయోగించుకొంటూ, సామరస్య రూపంలోకి, రూపాంతరం చెందించుకోగలడు.

భౌతిక విశ్వంలో మానవ జీవితానికి గట్టి పునాదిగా భౌతిక ప్రకృతి సర్వ సమగ్ర పూర్ణత్వంతో దివ్యచైతన్యమూర్తి అభివ్యక్తం కాగలడు. మన కార్యకలాపాలకు అనుకూలస్థితిగా అంతర్నిక్షిప్తమై వున్నా, అనివార్యంగా పరిణమిస్తున్న ప్రాణం, మనస్సు, అతిమనస్సులో ఆ చైతన్యమూర్తి ఆవిష్కరిస్తాడు. ఈ పరిణామం వల్లనే మనిషి పదార్థజగత్తులో రూపుదిద్దుకొన్నాడు. పరిణామం వల్ల మనిషి క్రమానుగతంగా శరీరంలో భగవంతుడ్ని ఆవిష్కరించుకోగలడు — అదే విశ్వజనీన అవతారం. అనిర్ధారితపూర్ణత్వంనుండి ఒకే ఒక పరతత్వం అనేక రూపాలుగా మారడానికి ఈ అహంకారమే మధ్యంతర, నిర్ణయాత్మక అంశం. ఈ అనిర్ధారిత పూర్ణత్వమే మనం అవచేతన అంటాం. అది రూపరహితం, మసకబారిన స్థితి. దీనినే వేదంలో, 'హృద్య సముద్రం' (the ocean heart) అన్నారు. జననమరణాలు, సుఖదుఃఖాలు, ఆనందవిషాదాలు, సత్యాసత్యాలు, మంచిచెడులు — ఇవి అహంకార చేతనలోని మొదటి అవస్థలు. సత్యం, మంచితనం, జీవితం, ఆనందంలేని కృత్రిమ నిర్మాణాలలో

ఐక్యతను సాధించే యత్నంలో సర్వసహజంగా, అనివార్యంగా తలయెత్తే పర్యవసానం అది.

జీవితంలో అత్యుత్కృష్ట సాఫల్యం పొందాలంటే, వ్యక్తి తన ఆత్మను విశ్వానికి, భగవంతునికి తెరచి వుంచాలి. అప్పుడే ఈ అహం అంతర్ధానం అవుతుంది. మానవజీవితానికి మృగజీవనం ఏ విధంగా నాంది అయినదో అదే విధంగా ఈ దివ్యసాఫల్యతకు అహంకార జీవితం నాంది అవుతుంది. పరిమిత అహంకారాన్ని దివ్య ఐక్యత, స్వేచ్ఛలకు చైతన్య బిందువుగా ఈ అహాన్ని రూపాంతరం చెందిస్తే అప్పుడు విశ్వమంతా దీపించే దైవతత్వం సిద్ధిస్తుంది. ఆ స్థాయికి చేరుకున్నప్పుడు దివ్యసాఫల్యత లభిస్తుంది. అప్పుడు అనంత, నిరపేక్ష అస్తిత్వ మహత్వం, మహాసత్యం, ఆనందం, శివం(Good) ప్రపంచంలోని అనేకత్వంపై (ప్రాణికోటిపై) వర్షిస్తాయి. పరిణమిస్తున్న యుగాలన్నీ ఆ దివ్య భవితవ్యం, దివ్య ఫలితంవైపే కదులుతున్నాయి. భౌతికప్రకృతి గర్భంలో మహోన్నత దివ్యజన్మ అంటే ఇదే, ఈ దివ్యత్వానికి జన్మ ఇవ్వడానికే మాతృసహజమైన ప్రకృతి నానాయాతన పడుతున్నది.

*

ప్రాణ, మనశ్శరీరాలలోని అహంకారం వికృతరూపంగా కుంచించుకుపోయింది. ఈ స్థితిని సర్వత్రా భాసించే భగవత్ తత్వం సదా త్రోసిపుచ్చుతూ వుంటుంది. అదే మరణం.

పరిమిత జ్ఞానంలో తనకు తాను సంతృప్తిచెందినట్లు అహం తప్పుగా అభిప్రాయపడుతుంది. దానిని భగంతుడు ఖండిస్తూనే వుంటాడు. అదే అసత్యం. విశ్వజనీన ఆనందాన్ని, అహం తన పరిమితమైన, ప్రత్యేకమైన సుఖంగా మార్చుకొనే స్వార్థపరమైన, తప్పు అభిప్రాయాన్ని విశ్వస్థితి పరమాత్మ తిరస్కరిస్తుంది. అదే దుఃఖం, బాధ.

అందరిలోను ఏకత్వాన్ని దర్శించగలిగినప్పుడు వ్యక్తి ఈ వికృతస్థితి నుండి విముక్తి పొంది, దివ్యసిద్ధిని పొందగలడు. అప్పుడు సర్వదైవత్వం, సర్వశక్తి, సర్వచైతన్యం, సర్వసత్యం, సర్వానందం ఆత్మను పెనవేసుకొంటాయి. మర్త్యత్వం అమృతత్వమై పరిఢవిల్లుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

అహం అంటే ఏమిటి?

'నేను' లేదా అల్పమైన అహం ప్రాకృతికంగా ఏర్పడింది. ఇది బాహ్యచైతన్యం, క్రియాశీలత అభివ్యక్తం, కేంద్రీకృతం కావడానికి దోహదపడే మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక రూపాంతరం. సత్య సత్త్వ ప్రకాశంతో అహం ప్రయోజనం అంతమౌతుంది. అది అంతర్ధానమై సత్య సత్వ సంవేదనకి చోటు కల్పిస్తుంది.

*

అహం మొదట ప్రకృతి పరిణామంలో బాహ్య చైతన్య ఆవిష్కారానికి సాధనంగా ఉద్భవించింది. తర్వాత పాశవిక, తామసిక మానవుడు క్రియాశీలంగా ఏదో సాధించడానికి ప్రోత్సాహకారిగా పరిణమిస్తుంది. లేకుంటే మానవుడు ఆహార, నిద్రా, మైథునాలకే పరిమితమై సంతృప్తిచెందేవాడు. అహం కల్పించే ప్రోత్సాహకాలనే (కలిమి, గర్వము, ఆకాంక్ష, అధికార దాహం వంటివి) అన్ని రకాల పనులు చేయడానికి ఉద్యమించాడు మానవుడు. అవి లేకుంటే ఏవీ చేసేవాడు కాడు. కాని ఇంతటితో ఆపకుండా ఇంకా ఉన్నతస్థితికి ఎదగాల్సిరావడంతో, అందుకీ అహం, ఓ పనికిమాలిన అవరోధంగా పరిణమిస్తుంది.

*

అన్ని పదార్థాలలోని చైతన్యశక్తికి అహం యొక్క బాహిరరూప నిర్మాణం, కేవలం తాత్కాలిక సాధనం మాత్రమే. మనలోని అంతశ్శక్తి, రహస్యవ్యక్తిత్వ బాహిర రూపాన్ని సంతరించుకోవడానికీ, అవిద్యాస్వభావంతో తాత్కాలికంగా ప్రాతినిధ్యం వహించి ఉపకరణంగా మారడానికి ఉపయోగపడుతుంది. విశ్వంలోని అచేతన నుండి ఉద్భవించిన ప్రపంచంలో మొట్టమొదట చేయగలిగింది ఇంత మాత్రమే.

*

విశ్వజీవన పురోగమన క్రమపరిణామంలో మొట్టమొదటి బృహత్ ప్రయత్నం శారీరక వాసనలతో కూడిన మానసిక, ప్రాణిక అహం రూపొందడమే. పదార్థం నుండి చైతన్యవ్యక్తి సృష్టికి కనుగొన్న సాధనం ఇదే. అయితే ఈ జీవనం దివ్యంగా ఫలప్రదం కావడానికి ఈ పరిమిత అహం లయం కావడం మొట్టమొదటి స్థితి — అవసరమైన సాధనం. అప్పుడు మాత్రమే ఈ చైతన్యవ్యక్తి సర్వోత్కృష్టమైన తన జీవాత్మను లేదా వాస్తవ స్వస్వరూపాన్ని కనుగొనగల్గుతాడు.

మన ప్రాపంచిక జీవనానికి కారణం స్వీయానుభవ ప్రేరణలో నమ్మించేలా చేసే అహం కాదు. అహం కేవలం మన ప్రాపంచిక జీవనవిధానం ఫలితం లేదా ఒక పరిస్థితి మాత్రమే. పరాధీన ప్రపంచంలో స్వతంత్ర మానసిక, భౌతిక అనుభూతి సాధ్యం కావడానికి అనేకాత్మక దివ్యపురుషుడు వైయక్తిక మనసులు, శరీరాల మధ్యా, ఆత్మరక్షణ, పరస్పర అవగాహన, దమనచర్యల మధ్యా ఏర్పరచిన సంబంధం మాత్రమే ఇది. బ్రహ్మ చైతన్యమే, మన నిజమైన ఆత్మ, సత్యమైన అస్తిత్వం.

ఈ మనస్సు, శరీరం మన నిజమైన ఆత్మ కాదు. అవి కాలగమనంలో గతశక్తుల సమాహార ప్రభావంగా మనం కల్పించుకునే అశాశ్వతమైన రూపాలు లేదా దృశ్యాలు మాత్రమే. ఈ శక్తులు గతంలో విగతజీవులై పడి ఉన్నట్లు అనిపించినా, వాటి చరిత్ర మననను వెంటాడుతూ ఉండటం వల్ల ఆకృతిలేని పదార్థసంచయంగా, భవిష్యద్వర్తమానాల్లో ఎప్పుడూ క్రియాశీలంగా ఉంటూనే ఉంటాయి.

అహం యొక్క కార్యకలాపం మన నిజమైన ఆత్మ కాదు. అహం విచక్షణాత్మక మనస్సుచేత ప్రతిపాదించబడిన శక్తి మాత్రమే. చక్రంలోని ఇరుసు చక్రపరిభ్రమణాన్ని పట్టి ఉంచినట్లుగానే, అహం తన చుట్టూ భౌతిక, మానసిక అనుభూతులను కేంద్రీకరించుకుంటుంది. ఇది కేవలం ఒక ఉపకరణం మాత్రమే. సాధారణ మానసిక స్థితికి పరిమితమై ఉన్నంతకాలం అదే మనోస్వభావానికి వశమై ఉంటూ, ఉపకరణాత్మక అహం ప్రయోజనాన్ని — ఆత్మగా — ఆత్మ విధివిధానంగా (function) పొరపడతాం.

*

వైయక్తిక విశిష్ట లక్షణాన్ని అధిగమించితేనే, నిజమైన దైవీసంభూత వ్యక్తులము అవుతాము. అందుకు అహమే దోహదకారి; అహమే అవరోధం.

*

అహం అని పిలిచే ప్రగాఢమైన ప్రత్యేక వేర్పాటు ధోరణితో కూడిన స్వానుభవం ఏది? దానికది ఏమాత్రం ప్రాథమిక సత్యం కాదు. ప్రకృతి చర్యలను కేంద్రీకృతం చేయడానికి మన చైతన్యం కల్పించిన ఆచరణాత్మక నిర్మాణం మాత్రమే అది. మిగతావాటి కంటె విభిన్నమైన మానసిక, భౌతిక, ప్రాణిక అనుభూతిగా దాన్ని గ్రహించవచ్చు. అందుకే ప్రకృతిలో 'మేము' అని వేరుగా భావిస్తాం. ఈ వైయక్తికత రూపాంతరీకరణలో భాగం. ఆ తర్వాత మనం అంటే ఏదో ఒక శక్తి సంతరించుకున్న

వ్యక్తిత్వంగా, వ్యక్తీకరణ పొందేవరకు మాత్రమే, మనగలిగేదిగా, ఒక తాత్కాలిక, అనిత్యమైన రూపాంతరీకరణగా భావిస్తాం. లేదా మనమే ఈ వ్యక్తీకరణకు కారకంగా, వ్యక్తిత్వ పరిధిలోని శాశ్వత సత్వంగా భావిస్తాం. ఈ రకమైన భావన — అవగాహన మన అహం వాసనగా చెప్పవచ్చు. సాధారణంగా మన వ్యక్తిగత అస్తిత్వ పరిజ్ఞానంలో ఇంతకంటె ముందుకు పోము.

కాని చివరగా మన ప్రత్యేక వ్యక్తీకరణ అన్నది ప్రత్యేక శరీరంలో జీవనాన్ని తాత్కాలికంగా ఉపయోగించుకునేందుకు ఏర్పడిన ఒక బాహిర నిర్మాణం, ఆచరణాత్మక ఎంపిక, పరిమిత చైతన్య సంలీనంగానో, లేదా జన్మపరంపరలో వివిధ శరీరాలలో ఎప్పుడూ మారుతూ వృద్ధిచెందే సంలీనంగానో గ్రహించాలి. దీని వెనుక ఒక చైతన్యం, ఒక పురుషుడు ఉంటాడు. ఈ ప్రత్యేకీకరణ లేదా సంలీన పరిమితి, వేర్పాటు అతనికి ఉండదు. కాని అందుకు భిన్నంగా అతను వీటికి సహకరిస్తూ, వీటిని నియంత్రిస్తూనే అధిగమిస్తాడు. ఈ సంలీనాన్ని ఏర్పరిచేందుకు దేన్నుంచి అతడు ఎంపిక చేస్తాడో అదే అతని ప్రాపంచిక సత్త్వ పూర్ణానుభవం. ఆ ప్రాపంచిక సత్వం వల్ల, ఆ సత్వం ప్రత్యేక వ్యక్తీకరణ సాధ్యానుభవం కోసం దాన్ని ఉపయోగించే చైతన్యం వల్లనే మన వైయక్తీకరణ సాధ్యమౌతుంది.

*

జీవితం మొదట అహంకార ప్రేరణ చుట్టూ వ్యవస్థీకృతమౌతుంది. ఈ అహం విస్తరీకరణ స్పందన వల్లనే మనుషులు పరస్పర సంబంధం కలిగి ఉంటారు. అల్పాత్మ అనంతాత్మతో సంయోగం పొందడానికి చేసే తీవ్ర ప్రయత్నాలలో మొట్టమొదటి అపరిపక్వ సాధనం కలిమి కోసం చేసే సంఘర్షణ కలసి ఉండాలనే ప్రేరణ, అవసరం నియంత్రించిన జీవనఘర్షణ యొక్క అరకొర వ్యవస్థ కలిగిన అయోమయమే అంతా. ఇతరులతో సంబంధం, సహవాసం, ఘర్షణ కోసం బలవంతంగా ముందుకు సాగటానికి వ్యక్తులు, తెగలు, సమూహాలు, విభాగాలు, జాతులు, భావాలు, నాగరికతలు, సంస్కృతులు, ఆదర్శాలు, మతాలు తమను తాము స్థిరపరచుకుంటూ సాగే ఘర్షణ అది. ప్రకృతి, అహాన్ని ఒక ముసుగుగా దించుతుంది. దానికి పరోక్షంగా వున్న ఆత్మ వైయక్తీకరణ కోసం శ్రమిస్తుంది. అనంతాత్మతో సంయోగం, సమైక్యం చెంది, తన చైతన్యంలోనే దాన్ని గుర్తించి, మిగతా సృష్టితో సమైక్యమై ఏకమయ్యేదాకా మూలంలో ఎదగాలని నిర్బంధిస్తుంది. ఈ ఎదుగుదలకు

సహకరించటానికి అల్పాత్మ ధృవీకరణ స్పందనలు, గమనాలను సరిచేసే అహం విస్తరణ, అహం అధిగమనం, అహం నిర్మూలక స్పందనలు — గమనాలను జీవనప్రకృతి తనలోనే వదులుతుంది. తన మానవసాధనంలో దయాదాక్షిణ్యాలు, ఆత్మహననం, ఆత్మత్యాగం, ఆత్మవిరక్తి, సర్వజనహితం, మనస్సు హృదయం, జీవనంలో విశ్వజనీనత వైపు గమనం వంటి స్పందనలను, స్వయంప్రకాశం సంకల్పశక్తినీ చరాచర సృష్టి అంతా ఆత్మమయం అన్న అస్పష్టభావనల మిణుకులను ఆపాదిస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: ఆచార్య యం. రాజగోపాలాచార్య

ఆహంకారపు పరిధి

తనను తాను సమర్థించుకోవడమనేది అజ్ఞానానికీ, అహంకారానికీ గుర్తు.
మరీ సున్నితత్వమనేది అహంకార ఫలితమే.
అవును. ప్రతివారిలోనూ ఉండే ప్రతిబంధకానికి అహమే కారణము.
గాఢవాంఛ ఎప్పుడూ గూడా ప్రాణికమునకు సంబంధించిన శక్తే.
సమతాభావ మున్నంత మాత్రాన అహం లేనట్లు కాదు, కానీ కాంక్ష, మమకారము లేదన్న మాట.
చివరకు కొంతమంది చూపే నమ్రత, పరహితభావన కూడా ఒక విధమైన అహంకార సూచనే.
కర్తృత్వభావన లేకపోవటమనేది దైవత్వం కాదు.

మానవుడు తన అసంపూర్ణతతో విసుగుచెందవచ్చును కాబట్టి, పాపభీతి అనేది అవసరము అయింది. అది అహంకారభావాన్ని సరిదిద్దటానికి భగవంతుడు చేసిన సర్దుబాటు. మనిషి తన అహంకారంతో ఇది వర్తించనట్లు చేసుకుని తన తప్పిదాలను చూసీ చూడనట్లుండి ఎదుటివారి తప్పిదాలను మాత్రం చక్కగా గమనిస్తాడు.

కాళీదేవి అంటే భయంకరమమైన శక్తిని ఉగ్రప్రేమనూ ప్రదర్శించే కృష్ణుడే, మనఃప్రాణశరీరాల్లోని ఆత్మను అనంతాత్మగా ముక్తి పొందించడం కోసమని వాటిని రౌద్రావేశంతో ఆమె హతమారుస్తుంది.

పరిపూర్ణమైన విశ్వదృష్టి, విశ్వభావన అనేది అన్ని పాపాలకు, బాధలకు నివారణ మంత్రము. కానీ మనుష్యుల్లో ఎక్కువ మంది వారి అహంభావ పరిధిని విస్తృతం చేసుకోవడంలో మాత్రమే కృతకృత్యులవుతున్నారు.

కర్మఫలాన్ని, ఫలాపేక్షనూ కూడా యజ్ఞకర్తకు అర్పించడం ద్వారా రాజసిక కోరికలమయమైన అహాన్ని వదులుకున్నప్పటికీ కూడా కార్యకర్త తాలూకు అహంకారాన్ని పదిలపర్చుకున్నట్లే. ఇంకా ఆ పనికి కర్తృత్వం మనమే వహిస్తున్నట్లు, దానికి ఆధారం మనమేనన్నట్లు, ఆమోదించేది కూడా మనమేనన్న భావనలో ఉంటాము. దాన్ని ఎంపికచేసి నిర్ణయించేది కూడా 'నేనే', ఇంకా దాని బాధ్యత వహించేది మంచిచెడులను అనుభవించేది అంతా 'నేనే' — అహమే.

*

కార్యకర్తననే అహం ఒక వేళ నశించినప్పటికీ, దాని స్థానంలో ఉపకరణపు అహం రానైనా రావచ్చు, లేక వేరే రూపంలో అదే కొనసాగవచ్చు.

*

సాధారణ మనస్సు, ప్రాణికములకు అవధులు లేకుండాపోయినప్పుడు వ్యక్తి అతి విస్తృతమైన, అతిశక్తివంతమైన చైతన్యాన్నీ, అపరిమితమైన సాధ్యతలనూ పొందుతాడు. అహంభావంతో ఇదంతా తన ప్రయోజకత్వమనుకున్నప్పుడు సాధారణ మానవుని కంటె అతని అహంభావం వెయ్యిరెట్లు పెచ్చుపెరిగి పోతుంది. అప్పుడిక భగవంతుని మహత్వాన్ని తన ఆధిక్యతను సమర్థించుకోడానికీ, చెప్పుకోడానికీ వాడుకుంటూ ఉండే ఆ పెద్ద 'నేను' ఉప్పొంగుపోతూ భువిసీమనే కాక దివిసీమలను కూడా నింపేస్తుంది.

*

సత్వగుణం, జ్ఞానానందాలకు కట్టుబడి ఉంటుంది. సాధారణంగా ఏదో కొంత అసంపూర్ణ సిద్ధితో, తన స్వంత సౌశీల్యభావనతో, తన నీతినియమాలు, తన అభిప్రాయాలు మొదలైనవాటి ఔచిత్యంతో, ఇతర్లను దృష్టిలో పెట్టుకొని పనిచేయడంలో వ్యక్తిగతభావాన్ని వ్యతిరేకిస్తూ, మనకి న్యాయము, ఉచితమని తోచినప్పటికీ భగవంతుని ఆజ్ఞ మేరకు అర్జునుని మాదిరిగా మన సంకల్పాన్ని ఆయనకే అర్పించడం మొదలైనవాటితో సత్వగుణం ముడిపడి ఉంటుంది. సాత్విక అహంకారాన్ని

తప్పించుకోవాలంటే సుకృత దుష్కృతాలు, పాపపుణ్యాలు అనే ద్వంద్వాలకు అతీతులమై యుండాలి.

ఆత్మశరణాగతి కావాలని సాధకుడు సంకల్పించుకున్నప్పుడు ఇంకా శరణాగతి సంపూర్ణం కానంతవరకూ అతని అహం, తన మీద పనిచేస్తున్న ప్రతి గుణమూ కూడా ప్రత్యేకమైన హానినే కలిగిస్తుంది. రజోగుణం పనిచేస్తున్నప్పుడు సాధకునిలో స్వాతిశయం పెరిగిపోయి, "నేను గొప్ప సాధకుడనై బాగా పురోగమించాను, భగవంతుని చేతిలో నేను గొప్ప ఉపకరణమైనాను" అనే భావాలు ఉద్భవిస్తాయి. అలా కాకపోతే ఆ పనిలో అనురక్తిని పెంచుకొని దైవకార్యం కాబట్టి పూర్తిచేయాలనుకుంటూ తన శక్తిసామర్థ్యాలు ఉపయోగిస్తూ కష్టపడుతూ చివరికి భగవంతుని కంటే తనకే దైవకార్యంపై శ్రద్ధ ఉన్నట్లు తనే దాన్ని బాగా నిర్వహించగలనన్నట్లూ భావిస్తాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

స్వేచ్ఛానువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వెంకటరామశాస్త్రి

అహంభావాన్ని ఎలా తొలగించాలి?

ప్రతి మనిషి, తెలిసోతెలియకో, విశ్వశక్తికి ఉపకరణము. అంతరంగంలోని దివ్యసన్నిధానము యొక్క ఉనికి తప్పించి, గర్వాహంకారాల అవివేక వర్తనమునకు ఆధారభూతమైన వివిధ చర్యల మధ్య మరియు సాధనముల మధ్య అంత కీలకమైన వ్యత్యాసము లేదు. జ్ఞానానికి, అజ్ఞానానికి మధ్య నుండే వ్యత్యాసము ఆత్మశక్తి యొక్క అనుగ్రహము; దివ్యశక్తి వీచికలు అది కోరుకున్న దిశగా ఆహ్లాదకరమైన చోట వీస్తూ నేడు ఒకదానిని, మరునాడు మరోదానిని, ఒక దివ్యభావముతోనో, లేక ఒక అంతర్గత శక్తితోనో నింపుతుంది. కుమ్మరి ఒక కుండను మరొక కుండ కన్నా మెరుగుగా తీర్చిదిద్దితే, ఆ యోగ్యత కుండకిగాక, దానిని చేసిన కుమ్మరికి చెందుతుంది. మన మనోవైఖరి, 'ఇది నా బలము', 'నాలోని దైవశక్తిని చూడు' అన్నట్లుగా కాక, ఒక దివ్యశక్తి ఈ మనస్సులోను, దేహములోను పనిచేస్తుంది. అదే శక్తి మానవులందరిలోను, పశువులోను, మొక్కలోను, లోహములోను,

చైతన్యవంతమైనవాటిలోను, జీవమున్నవాటిలోను, కంటికి కనిపించే అసత్ మరియు అచేతనా వస్తువులలోను పనిచేస్తున్నది, అనే విధంగా నుండాలి. అందరిలో మరియు విశ్వమంతటిలో పనిచేస్తున్నది ఆ ఒక్కడే అనే విశాల దృక్పథం దైవకార్యాచరణకు మరియు క్రమంగా చోటు చేసుకునే ఆత్మాభివ్యక్తతకు సరైన ఉపకరణమని మన అనుభవంలోకి సంపూర్ణంగా వస్తే, అది రాజసికమైన స్వార్థచింతనను మన నుండి తొలగించుటకు తోడ్పడుతుంది. సాత్విక అహంభావం కూడ మన స్వభావము నుండి వైదొలగిపోవుట ప్రారంభిస్తుంది.

*

మానవ ప్రకృతి అనే హారం అహం అనే సూత్రంతో నిబద్ధించబడి ఉంటుంది; ఎవరూ దాని నుండి తప్పించుకోలేరు. అది అతని ఆలోచనలకు, ఆచరణలకు ముందో వెనుకో నీడలా అంటిపెట్టుకునే వుంటంది. దానిని గమనించుట మొదటి మెట్టు. అహంకారభరిత కదలికలలోని కాపట్యాన్ని, మౌఢ్యాన్ని గుర్తించుట రెండవ మెట్టు. అడుగడునా దానిని నిరుత్సాహపరుస్తూ, తిరస్కరించుట మూడవ మెట్టు — కాని అది ఎప్పుడు పూర్తిగా తొలగిపోతుందంటే, ప్రతిదాని యందు మరియు ప్రతిచోట, ఆ పరమాత్మను (ఏకైకుని) సమానంగా చూచి, అనుభూతి పొంది, ఆతడే జీవితంగా మనుగడ సాగించినప్పుడు మాత్రమే సాధ్యపడుతుంది.

*

పట్టువదలకుండా తిరస్కరించకపోతే ఆహము నుండి విమోచన పొందుట సాధ్యము కాదు. ఊర్ధ్వముఖంగా ఆత్మానుసంధానతో పరమాత్మలోనికి యెదుగుతూ ఉంటే మనలోని ఉన్నతతర ఇంద్రియభాగాలకు విమోచన లభిస్తుందిగాని, అహం మాత్రము నిమ్నస్థరాలలోనే నిలిచిపోతుంది. ఈ విమోచన సాధించుటకు శక్తివంతమైన సాధనము ఏదనగా, చైత్యపురుషసత్తా ఆధిపత్యంలో ఉండటం అహాన్ని దృఢంగా నిరాకరించటం.

*

మానవుడు సహజంగా అహంకారి మరియు స్వార్థపరుడు. అహంకేంద్రంగా పనిచేసేవాడు. అతడు చేసేది, ఆలోచించేది, అనుభూతిచెందే అన్నింటిపైన అహంకారం యొక్క ముద్ర వుంటుంది. అతను తన ఉనికికి కేంద్రము అహము కాదు, దైవము అని గ్రహించి, ఆ దైవము గురించి మాత్రమే ఆలోచిస్తూ, ఆచరిస్తూ, అనుభూతి చెందుతూ వుండుట నేర్చుకునే వరకు — లేదా ఒక ఉన్నతతర లేక

దివ్యచేతనలోకి తాను ప్రవేశించే వరకు లేక దివ్యచేతనను తనలోకి ప్రవేశింపజేసుకునే వరకు — ఇది మరో విధంగా వుండదు, ఎందుకంటే, దివ్యచేతనలో అహంకారానికి చోటు వుండదు కనుక.

*

ఇంచుమించు ప్రతి ఒక్కరి సాధన యొక్క ప్రారంభదశ అహం కేంద్రస్థానంగా వుంటుంది. దాని ముఖ్యోద్దేశము ఎప్పుడూ, స్వీయసాధన, స్వయంకృషి, వ్యక్తిగత వికసనము, పరిపూర్ణత, సిద్ధికి సంబంధించినదిగ వుంటుంది. అధికశాతం వ్యక్తులలో, ఇది అనివార్యం ఎందుకనగా అలాంటి వ్యక్తిగత కృషి లోపించినట్లయితే ముందుగా చోటు చేసుకోవలసిన అత్యావశ్యక మార్పులకు తగినంత సంకల్పబలం, చొరవ కొరవడుతవి. కాని యివి ఏవీ కూడ — వికసనము, పరిపూర్ణత, సిద్ధి — అంతిమదశకు లేదా పరిపూర్ణతకు చేరుకోవు. అవి సుసాధ్యం కావాలంటే ఈ స్వార్థపూరిత వైఖరి దైవంపై కేంద్రీకృతమైనదిగాను, ఈ వికసనము, పరిపూర్ణత, సిద్ధి దివ్యచైతన్యపరమైనవిగాను మరియు దేహమునకు సంకల్పసాధనములుగాను పరివర్తన చెందినప్పుడే అది సాధ్యమౌతుంది. ఆ స్థితి ప్రాప్తించేదెప్పుడంటే, ఈ (అహంకారిక) విషయాలన్నీ అప్రధానములై, దైవభక్తి, దైవప్రేమ, దివ్యచేతనము, దివ్యసంకల్పములు ఏకైక లక్ష్య మైనప్పుడే. అపుడు ఇక మిగిలినదంతా దివ్యశక్తి యొక్క దివ్యసంకల్పసిద్ధి మాత్రమే.

*

కాని, ఈ విషయాలన్నింటిని అహము స్వాధీనపరచుకుని వాటని తన స్వప్రయోజనాలకు వినియోగించుకుంటున్నంత వరకు, ఏ విధంగా అవి దైవానికి చెందగలవు? ఆత్మార్పణము వాస్తవానికి అహము కేంద్రముగా ఉండే స్థితి నుండి దైవము కేంద్రముగా నుండే స్థితికి మార్పుచెందుట; అంతే కాదు, ఆ సమర్పణ ఎలాంటిదిగ వుండాలంటే చైతన్యము యొక్క ఆధారము పూర్తిగ మార్పుచెందుటకు దోహదపడేదిగ వుండాలి.

*

దివ్యశక్తి మరియు దివ్యజ్యోతి, చైతన్యమును పూర్తిగ వశపరచుకుని, దైనందిన స్వల్ప జీవనవిషయాలపై పట్టుబిగించే వరకు అవి చైతన్యమును అధికంగా ఆక్రమించకూడదు. పై పై చైతన్యపు పొరలకే పరిమితం కావాలి. వీటికి పెద్ద పీట

వేసేది అహము — ఈ అహమును నిరుత్సాహపరచాలి — 'నా కోసము కాదు, దైవము కోసమే' అనే సూత్రము చైతన్యానికి, ఆలోచనాప్రక్రియకు మరియు ఆచరణకు ఒక శాసనంలా ప్రభవించాలి. ఇదంతా ఒక్క ఊపులో సమగ్రంగా సాధ్యపడదుగాని వీలైనంత త్వరగా మనసునందు బిగువు సడలని లక్ష్యంగా పరిణమింప చేసుకోవాలి.

*

కాని, నీవు మాట్లాడే అహము, అసలు ఏమిటి? ప్రతి ఒక్కరికి అహము వుంటుంది. రెండు విషయాలలో తప్ప దానిని పూర్తిగా వదిలించుకొనుట వీలుపడదు — అంతరంగంలో చైత్యపురుష వికసనము మరియు పైనుండి ఒక విశాలమైన నిరహంకార చైతన్యము యొక్క అవరోహణ. సత్యములో చైత్యపురుష వికసనము అహమును తక్షణమే తొలగించదుగాని దానిని ప్రక్షాళన చేసి, దానితోపాటు అన్ని కదలికలను దైవానికి అర్పించి, వ్యక్తిని ఆత్మార్పణ మరియు శరణాగతి ద్వారా అహంకారరహితుణ్ణి చేస్తుంది. ఆ సమయములోనే ఊర్ధ్వ ప్రకృతి తెరచుకుంటుంది. విశాలమైన నిరహంకార చైతన్యము క్రిందికి దిగివస్తుంది. అహము అంతరిస్తుంది. చైత్యపురుషశక్తితో దివ్యమాతలో భాగమైన నీ నిజసత్తా నీకు తెలియవస్తుంది. జగవలసినది యిదే కాని అంత స్వల్ప వ్యవధిలో సాధ్యపడదు. ప్రాణిక ప్రేరణ గురించి, అహమును గురించి అతిగా ఆలోచించకు — వాటిని నీవు గమనించావు. వాటి ఉనికి నీకు తెలియవచ్చింది. అది చాలు. ముఖ్యంగా, నీ హృదయాంతరాళంలో తెరుచుకున్నదానిపై కేంద్రీకరించు; దృఢనిశ్చయంతో పట్టువదలకుండా కేంద్రీకరించు. అదే మాదిరి ఆకాంక్షించు. ఇందుకు ఎక్కువ సమయం పట్టినా కూడ పట్టు వదలకు. అయినప్పటికి, హృదయపు లోతుల్లో నుండి నీవు పిలువ లేకపోవచ్చు. మరే విధంగానైనా పిలు — హృదయాంతర్గతమైన పిలుపు అపుడు వెలువడుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: కైలాసపతి, జానకి

అహంకార సంవేదన నుంచి పూర్ణ విముక్తి

సత్వము అహం వైపు వేర్పాటు మార్గం వైపు మరలడం, అనేదాని మీదే అజ్ఞానం, బంధనాల ప్రభావాలతో కూడిన సంక్లిష్టమైన నిష్ప్రయోజన ప్రయత్నాలన్నీ ఆధారపడి ఉన్నాయి. అహంకార సంవేదన నుంచి స్వేచ్ఛను పొందనంతకాలం నిజమైన విముక్తి అనేది ఎవరికీ ఉండబోదు. అహం మూలస్థానం బుద్ధిలో ఉందని చెప్పబడింది. ఇది, వివేచన చేయడం మూలంగా ప్రత్యేకత కలిగనటువంటి వ్యక్తిత్వపరమైన మనోజీవన శరీరాలను వేరు అస్తిత్వపు ఉనికికి సత్యమనుకుని, దాని ఫలితంగా సమస్త అస్తిత్వపు ఏకత్వానికి సత్యప్రమాణమై అధికాధికంగా ఏది సామరస్యపరుస్తుందో దానికి వ్యతిరేకంగా మరలిపోతుంది. ఏ విధంగా చూసినా మనిషిలోని అహంభావమే తాను వేరే, తన మనుగడ వేరే అను అసత్యానికి ముఖ్యమైన ఆలంబన. ఈ భావనను పోగొట్టుకోవాలంటే, అందుకు విరుద్ధమైన ఏకత్వభావనలో, ఒకే ఆత్మగా, ఒకే ఆత్మశక్తి, ఒకే అస్తిత్వ స్వభావంగా నివసించడమే బలమైన మార్గము. అంత మాత్రంతోనే అది తనంతతాను సత్ఫలితం ఇవ్వదు. అహంకారం, ఈ అహంభావన, అహంబుద్ధితో, తాను బలోపేతం అయినా కొంత పెడసరంగా కూడుకుని లేదా గాఢావేశ వ్యామోహపూరిత మూర్ఖపు పట్టుదలలతో సాధారణమైన పనులను కొనసాగించేటటువంటి భావనామనస్సు, ప్రాణిక, శరీరాల ద్వారా అత్యంత శక్తివంతమవుతుంది. అహాన్ని మన నుంచి పూర్తిగా తరిమివెయ్యడం సాధ్యం అయ్యే పని కాదు. అది పూర్ణఫలితం ఇవ్వాలంటే ఈ పరికరాలన్నీ పరిశుద్ధికి నోచుకోవాలి. ఎందువల్లనంటే, వాటి పని స్వార్థపూరిత మూర్ఖపు పట్టుదలతో, లేదా, తమ వేర్పాటుధోరణిలో గీతలో చెప్పినవిధంగా, 'సముద్రంలో గాలికి ఊగాడే నావలాగా', బుద్ధి వాటివైపే లాగబడుతుంది. మానసికజ్ఞానాన్ని నిరంతరం మసకబారడం కాని, లేదా, తాత్కాలికంగా కోల్పోవడం కాని జరుగుతుంటే దానిని ఎప్పటికప్పుడు పునరుద్ధరించుకోవాలి. అది గ్రీకు పురాణాలలో చెప్పిన శిశీఫస్ (Sisyphus)అనే రాజుకి సంబంధించిన విరామం లేని శ్రమను పోలి వుంటుంది. ఇవి నిమ్నపరికరాలు కనుక, వాటి స్వార్థపూరిత కోరికలను, ఊహాపోహలను, ఇచ్ఛను, స్వార్థపూరిత వాంఛను, స్వార్థపూరిత ఆవేశాలను, బుద్ధితో పాటుగా తన స్వార్థపూరిత ఆలోచనలను, ఇష్టాయిష్టాలను పరిశుద్ధిచేయడం జరిగితే, అప్పుడు ఏకత్వమే

ఆధ్యాత్మిక సత్యజ్ఞానం కుదురుకోవడానికి గట్టి పునాది ఏర్పడగలదు. అప్పటిదాకా అహం పలు రకాల సూక్ష్మరూపాలు ధరిస్తుంది, మనం దాని నుంచి విముక్తుల మయ్యామనుకుంటాము, కాని నిజానికి మనం అది ఆడించినట్లుగా ఆడుతూండే దాని ఉపకరణాలము మాత్రమే; మహా అయితే మనం ఒక విధమైన మేధోస్థాయిని చేరి ఉంటాము. కాని అది నిజమైన ఆధ్యాత్మిక విముక్తి కాదు. అంతే కాకుండా, క్రియాశీలమైన అహంభావనను దూరంగా తరిమివేస్తే చాలదు, అది మనస్సులో ఒక విధమైన అచేతనస్థితిని తీసుకువస్తుంది, ఒక విధమైన ఉదాసీనతతో కూడిన వేర్పాటు అస్తిత్వపు జడప్రశాంతత అహంకారపూరిత క్రియాశీలత్వాన్ని ఆక్రమిస్తుంది, కాని అది కూడా నిజమైన విముక్తి కాదు. అహంకారిక బుద్ధి స్థానంలో, అతీత దైవం, విశ్వవ్యాపకుని, ఒకే ఒక స్థాపన జరగాలి.

ఈ విధంగా ఎందుకు చేయవలసి వస్తుందంటే, అహంకారబుద్ధి, స్థిరపడి, దాని పలు విన్యాసాలలో అహంకారాన్ని సుప్రతిష్ఠితం కావిస్తుంది. కాని ఇది మూలంలో మన ఆధ్యాత్మికసత్యము యొక్క వాస్తవానికి, సత్యానికిది దిగజార్పుడు, హీనస్థితి. సత్యము యొక్క సత్యము ఏమంటే — ఒక అతీత అస్తిత్వస్థితి ఉంది, సర్వోన్నత జీవాత్మ, కాలాతీత జీవాత్మస్థితి, ఒక శాశ్వతం, దివ్యం లేదా ఇప్పటి మానసిక ఆలోచనాధోరణుల కనుగుణంగా చెప్పవలసివస్తే, అన్నింటికి మించి పరమమైన 'దేవుడు'గా ఇక్కడ అంతర్లీనంగా, అన్నింటినీ తనలో ఇముడ్చుకున్న, అన్నింటినీ ప్రేరేపణచేస్తున్న, అన్నింటినీ పరిపాలిస్తున్న, ఒక గొప్ప విశ్వ ఆత్మ. వ్యక్తి శాశ్వత అస్తిత్వపు చైతన్యశక్తి తాలూకు సత్యము. ఆయనతో శాశ్వతంగా తన అంతరంగ అస్తిత్వంలో ఒకటిగా ఉన్నవాడు. ఈ సత్యాన్ని మేధస్సు గ్రహించగలదు. అదీ ఎప్పుడంటే, అది పరిశుద్ధి నొందినప్పుడు, ఆ సత్యాన్ని ప్రతిఫలించగలిగినప్పుడు, తాను దానిని వశం చేసుకుని మళ్ళీ అందించే పద్ధతిలో మాత్రమే. కాని దాని పూర్ణ సాక్షాత్కారం, జీవనం, సార్థకత అనేవి ఆత్మశక్తిలో జరగాలి. మనం ఆ ఆత్మశక్తిలో జీవిస్తే, మనకు ఆ విషయం తెలియటమే కాదు, అదే మన అస్తిత్వ సత్యమని గ్రహించగలుగుతాము. అప్పుడు వ్యక్తి ఆత్మశక్తిలో సంతోషాన్ని పొందుతాడు, ఆ ఆత్మశక్తి యొక్క పరమానందాన్ని అనుభవిస్తాడు, విశ్వం ఉనికిలోని ఏకత్వాన్ని, కాలరహితదైవంతో ఏకత్వాన్ని, సర్వప్రాణులతో ఏకత్వాన్ని పొందుతాడు. అదే అప్పుడు అహం నుంచి ఆధ్యాత్మిక విముక్తి పొందడమనేదానికి

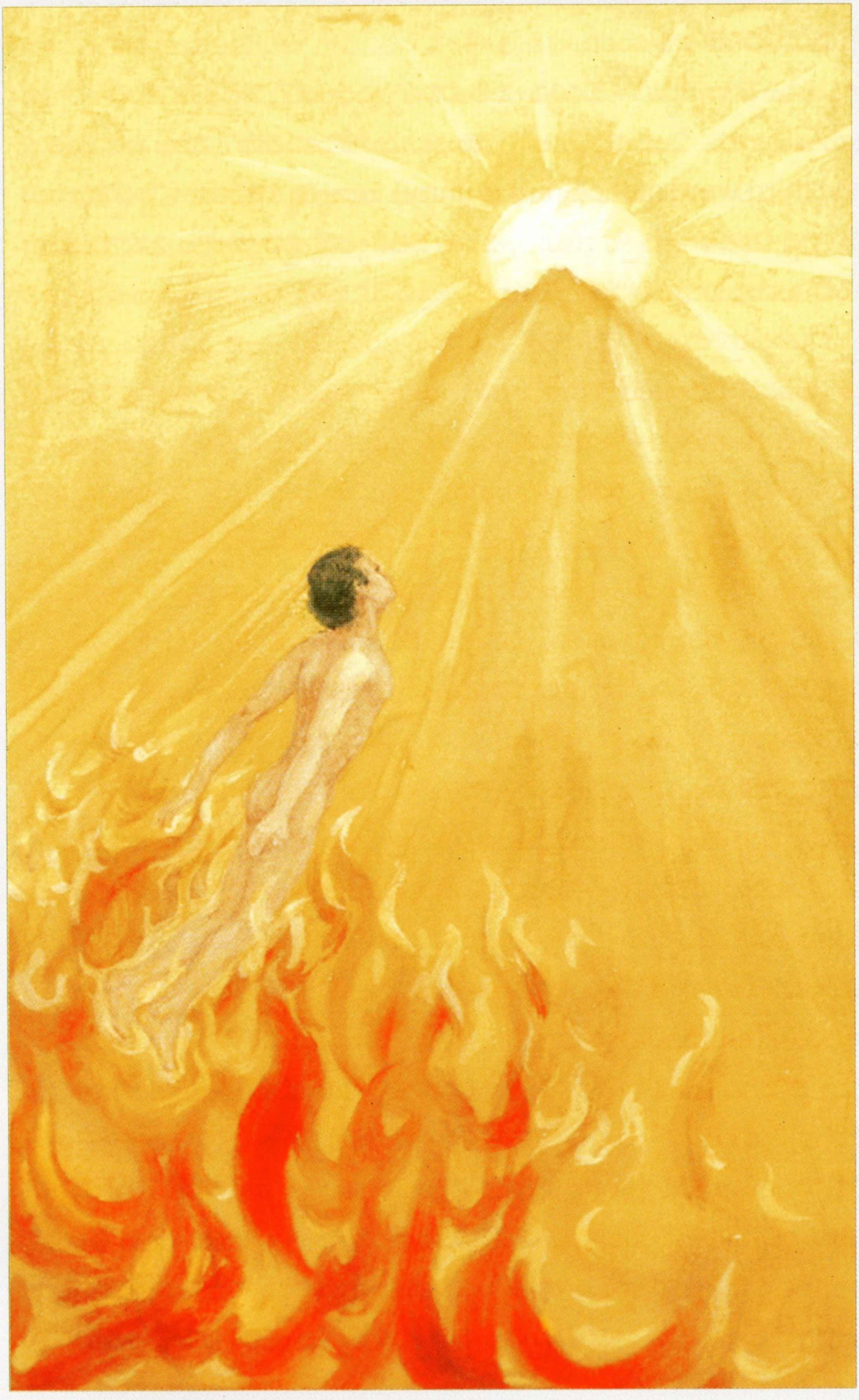
అసలైన చరితార్థత. కాని అత్మ కనుక ఏ క్షణానైనా మానసిక పరిమితికి తల ఒగ్గితే అప్పుడది ఒక విధమైన వేర్పాటుతనానికి లోనవుతుంది. అది ఆ స్థితిలోని ఆనందాలను పొందుతుంది, కాని ఏ క్షణాన్నైనా అహంకారికబుద్ధి లోనికి, అజ్ఞానం లోనికి, ఏకత్వ విస్మృతి లోనికి దిగజారే ప్రమాదముంది. ఈ విధమైన వేర్పాటు భావనను లేకుండా చేసుకోవటానికి తనను తాను దైవభావనలో, సాక్షాత్కారానుభూతిలో మునిగిపోవటానికి ప్రయత్నాలు జరిగాయి. ఇది కొన్ని ఆత్మానందాన్ని ఆకాంక్షించే కఠినమైన ఆధ్యాత్మికరీతులలో పలు విధాలుగా ఆచరించబడుతూ ఉన్నది. అందులో పడేటటువంటి ఆ అధిక శ్రమనంతా వ్యక్తి అస్తిత్వాన్ని పూర్తిగా తుడిచిపెట్టటానికి మరలిస్తూ, వ్యక్తి అస్తిత్వాన్ని పూర్తిగా తోసిరాజని, వ్యక్తి, లేక, విశ్వసంబంధాలన్నింటిని సమాధిస్థితిలో లగ్నం చేయడం అనేది ఒక పద్ధతికాగా, మరి కొంతమంది ఈ లోకంలో కాకుండా దైవలోకంలో లీనమై విహరించడం లేదా నిరంతరంగా లీనం కావడం లేక తీవ్ర ఆకాంక్షతో ఆయన సన్నిధిలో జీవించడాన్ని అపేక్షించారు. దానినే సాయుజ్య, సాలోక్య, సామీప్య ముక్తిగా చెప్పారు. పూర్ణయోగంలో చెప్పబడిన మార్గం వ్యక్తి పూర్ణ అస్తిత్వాన్ని ఉత్థానపరచి, సమర్పించడం, ఆ విధంగా, మనం మన ఆధ్యాత్మిక ఉనికితో ఆయనతో ఏకం కావడమే కాకుండా, ఆయనలో మనం, మనలో ఆయన వసించడం జరుగుతుంది. ఆ విధంగా మొత్తం స్వభావం అంతా ఆయన సన్నిధితో నిండిపోయి, దివ్యప్రకృతిగా మారిపోతుంది. మనం దైవంతో ఒకటే ఆత్మశక్తిగా, చైతన్యంగా, జీవంగా, పదార్థంగా అయిపోతాము. అదే సమయంలో మన జీవితం, కదలికలు అన్నీ ఆయనలో జరగగా, ఆ ఏకత్వపు పరిపరివిధాల ఆనందాలను అనుభవించగలుగుతాము. అహం నుంచి దివ్యశక్తి లోనికి, దివ్యప్రకృతి లోనికి ఈ పూర్ణవిముక్తి ఇప్పుడు మనం ఉన్న స్థాయికి అనుగుణంగా పరిమితంగానే పూర్తవుతుంది. కాని, అది సంపూర్ణంగా జరగడం మొదలయేది మనం దివ్య ఆత్మజ్ఞానానికి ఉన్మీలనమై, అందులోకి ఎగబాకినప్పుడే. ఇదే విముక్తి నొందిన పరిపూర్ణత.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

మానవజాతి యొక్క ఒక ఆధ్యాత్మిక యుగం గ్రహించగలదీ సత్యాన్ని — యాంత్రిక పద్ధతులలో మానవుని పూర్ణునిగా చేయాలని అది ప్రయత్నించదు. అలాగే అతని అంగాంగాలని నిలువునా కట్టి ఉంచడం ద్వారా మానవుని నిటారుగా నిలబెట్టాలని ప్రయత్నించదు. మనుష్యుని ఉన్నత ఆత్మను — ఒక రక్షకభటునిలో, ఉద్యోగిలో, పరిపాలనాధికారిలో, సామాజికపాలనావ్యవస్థలో, లేదా శ్రామిక సోవియట్లలో — అది చూపదు.

దాని లక్ష్యం ఏమంటే — ఎంతవరకు వీలైతే అంతవరకు, ఎంత త్వరగా వీలైతే అంత త్వరగా, మానవ బాహ్యజీవిత వత్తిడిని లేదా నిర్బంధాన్ని — దాని అవశ్యకతను తగ్గించడమే. ఎలా? వానిలోని అంతరాత్మను అంతరాత్మ యొక్క దివ్య నిర్బంధాన్ని జాగృతం చేయడం ద్వారా. 'అది' ఉపయోగించే ప్రాథమిక సాధనాలు ఈ లక్ష్యాన్నే కలిగి ఉంటాయి. కేవలం ఆధ్యాత్మిక వత్తిడి మాత్రమే కాకపోయినప్పటికీ, చివరకు ముఖ్యం 'అది' ఉపయోగించేది దీనినే — ఆధ్యాత్మిక నిర్బంధాన్నే. ఈ ప్రభావాన్ని ఒక ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి కూడ, తన చుట్టూ ఉన్నవారిపై ప్రయోగించగలడు. అలాంటప్పుడు, ఒక ఆధ్యాత్మిక సమాజం, ఇంకెంత ఎక్కువ పరిమాణంలో సాధారణ సమాజాన్ని ప్రభావితం చేయకలదు! మనలో అంతర్గత నిరోధం, ఒత్తిడి బాహ్యవ్యతిరేకత ఉన్నప్పటికీ, ఒక ఆధ్యాత్మిక సంఘం, 'వెలుగు' యొక్క నిర్బంధాన్ని, వత్తిడిని మనలో జాగృతం చేయడం; తన స్వంత నైజంతోనే దైవంలోకి ఎదగాలనే కోర్కెను, (ఇచ్ఛా) శక్తిని జాగృతం చేయడం — ఆధ్యాత్మిక సమాజం ద్వారా సాధ్యం కాగలదు. ఒక 'ఆధ్యాత్మిక స్వేచ్ఛావాది' కలగన్నట్లు ఏ సంఘంలో మనుష్యులంతా నిశ్చలగంభీరులై, స్వేచ్ఛగా ఉంటారో,అలాటి సమాజమే పరిపూర్ణ ఆధ్యాత్మిక సమాజం. అది అలానే ఎందుకుంటుందంటే, దాని యొక్క ప్రాథమిక షరతు పరితృప్తి కావింపబడి ఉంటుంది. ఆ స్థితిలో, ప్రతి మనిషి, తనకు తానే ఒక చట్టమై ఉండకుండా దివ్యశాసనానికి లోబడి ఉంటాడు. ఎందుకంటే అతడు — ప్రాథమికంగా — పరిపూర్ణంగా కాకపోయినప్పటికీ — తన స్వార్థప్రయోజనాలు, లక్ష్యాలు కొరకు బ్రతికే 'అహంకార' యతుడుగా ఉండడు. ఎందుకంటే, తన దివ్యన్యాయం కోసం దివ్యవాస్తవం (the Divine reality) లో నివసించే జీవాత్మగా

ఉంటాడు. అహంకార విముక్తుడుగా స్వస్వ దివ్యస్వభావం, స్వధర్మంచే నిర్దేశింపబడి జీవితం అతనిది అవుతుంది.

అయితే దానర్థం — భిన్నవ్యక్తుల విభిన్న చర్యలతో, విభక్తమై ఉండే మానవ సమాజం కాదు. ఎందుకంటే, ఆత్మ యొక్క మూడవ పదమే (ముఖమే) ఏకత్వం (the third word of the Spirit is unity). ఆధ్యాత్మిక జీవితం — ఏ విశేషణాలు లేని వట్టి ఏకదళ పుష్పం కాదు. అది — చైతన్యంతో భిన్నదళాల సమాహారంగా ఉండే కుసుమం. ప్రతి మనిషి, తనలో నిక్షిప్తమై ఉన్న దివ్యసత్యము లోకి, తన వ్యక్తిగత సత్తా ద్వారా, ఎదగాల్సి ఉంటాడు. అందుచేత, ఇలా ఎదిగేటప్పుడు, — ఒక నిర్ణీత పరిమాణంలో పెరిగే స్వేచ్ఛ, ఆ సత్తాకు అవసరం. పరిపూర్ణ జీవితానికి, పరిపూర్ణ స్వేచ్ఛ, — ఒక చిహ్నం, ఒక షరతు కూడ. అంతే కాకుండా, ఏ దైవాన్ని ఈ విధంగా, (తన అహంకారపూరిత, వ్యక్తిగత సత్తా ద్వారా) తనలో దర్శిస్తూంటాడో — అదే దైవాన్ని, అందరిలోను దర్శిస్తాడతడు — ఒకే పరమాత్మగా. ఈ కారణంచే కూడా — ఇతరులలో మమేకత్వం, వికసిత సత్వానికి ఒక అవసరం. ఈ విధమైన పరిపూర్ణ ఐక్యత, పరిపూర్ణ జీవితానికి ఒక చిహ్నం, ఒక షరతు. తనలో భగవంతుని అన్వేషించి దర్శించటం మాత్రమే కాదు, ఇతరులలో కూడా భగవంతుని అన్వేషించి దర్శించటం; తన వ్యక్తిగత విముక్తి వ్యక్తిగత పరిపూర్ణతలను అన్వేషించుట మాత్రమే కాదు, ఇతరుల వ్యక్తిగత విముక్తి పరిపూర్ణతలను అన్వేషించుట: ఇదే — ఆధ్యాత్మిక సత్యము యొక్క పరిపూర్ణ న్యాయము. అలా కాకుండ — అన్వేషింపబడిన దైవత్వం — అందరిలో ఏకైకమై ఉంటున్న దైవం కాకుండ, తనలో వేరుగా ఉన్న దైవమైతే; లేదా — దైవాన్ని తన కొరకు మాత్రమే అన్వేషిస్తే — అప్పుడు నిజంగా వచ్చే ఫలితం — ఒక గొప్ప వైభవోపేతమైన అహంకారం కావచ్చు (a grandiose egoism). గోథే యొక్క ఒలింపియన్ అహంకారం, లేదా నీషే ఊహించిన టైటానిక్ అహంకారం, లేదా, వీటి దేనితోను సంబంధం లేని, ఒంటరి ఆత్మవిజ్ఞానం కావచ్చు; లేదా, ప్రపంచ దుఃఖం, కష్టాలతో సంబంధం లేని, ఎవరికీ అందని ivory tower జీవితం కావచ్చు. కాని ఎవరైతే అందరిలో దైవాన్ని దర్శిస్తారో, వారా భగవంతుని ఆరాధిస్తారు — స్వేచ్ఛగా, ప్రేమతో, అతడు తన స్వేచ్ఛనే గాక, అందరి స్వేచ్ఛను అన్వేషిస్తాడు; తన పరిపూర్ణతనేగాక, అందరి పరిపూర్ణతను, అన్వేషిస్తాడు. వైశ్వానిక వ్యక్తిత్వంలో తప్ప, అతడు తన

వ్యక్తిత్వాన్ని పరిపూర్ణతని అనుభూతి చెందడు. అతడు — తన కొరకు గాని, తన దేశము, సమాజము కొరకు గాని, తన వ్యక్తిగత అహంకారం కొరకు గాని, సమిష్టి అహంకారం కొరకు గాని జీవించడు. కాని అతడు జీవించేది వీటన్నింటికీ అతీతంగా ఉన్నతమైన దాని కొరకు, తనలో భగవంతుని కొరకు, విశ్వంలో దైవం కొరకు.

ఎప్పుడైతే మానవుని సాధారణ బుద్ధి — ఈ సత్యాల కనుగుణంగా జీవించడానికి సంసిద్ధమౌతుందో, ఎప్పుడైతే అది, త్రిముఖ ఆత్మచే ప్రభావితమై, దానిచే నడిపింపబడాలని కోరుకుంటుందో — అప్పుడే ఆధ్యాత్మిక శకం ప్రారంభమవడానికి సిద్ధమౌతుంది. దీనర్థం, ఇప్పటి వరకు మనం పరిశీలిస్తున్న, మళ్లీ మళ్లీ (వ్యక్తి అహంకారం చుట్టూ) పునరావృతమవుతున్న, అసంపూర్ణ సామాజికాభివృద్ధి వలయాలు — ఊర్ధ్వంగా తమ గమ్యం వైపుగా — ఒక కొత్త మలుపు తిరుగుతాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

కాంతికిరణాలు

నిశ్శబ్దము:

పరిపూర్ణ నిశ్శబ్ద ధ్యానంలో సర్వం అనంతంగా విశాలత్వాన్ని సంతరించుకుంటుంది. ఆ పరిపూర్ణ నిశ్శబ్ద ప్రశాంతతలో దైవం, తన దేదీప్యమాన దివ్య వైభవకాంతిలో అవతరిస్తాడు.

అక్టోబరు 27, 1954

*

జీవాత్మ సర్వోత్తమంగా వ్యక్తమయేది నిశ్శబ్దంలోనే.

జూన్ 7, 1958

*

దైవంతో పరిపూర్ణ తాదాత్మ్యతా భావంతో కూడిన నిశ్శబ్దంలోనే నిజమైన అవగాహన కలుగుతుంది.

అక్టోబరు, 1969